

— Не трѣбва да се смѣете! Открихте ме — идете и ме предайте!

Азъ отстѣпихъ нѣмъ и изненаданъ. Сега той издигна рѣще и, като показваше рѣжавитѣ, отсѣче:

— Това е негова кръвь!

Изгледътъ и думитѣ му бѣха повече отъ признание. Тѣ възбудиха отново подозрението ми, при което видѣхъ пакъ тоя човѣкъ върху гърчащия се трупъ на моя приятель. Мигъ и отново ми се видѣ всичко нелепица. Но тоя пѣтъ не можахъ да се изсмѣя. Азъ казахъ:

— Вие сте лъжець. Вие лъжете.

Непознатиятъ сякашъ не чу. Съ издигнати рѣще, той повтори:

— Това е негова кръвь. Азъ го убихъ, защото той ми пречеше.

Азъ пристѣпихъ, хванахъ непознатия за раменетѣ, предупредихъ:

— Вие сте лъжець — и ако — —

Той грубо ме блѣсна:

— Азъ съмъ само убиець и вашъ доброжелатель.

Последната дума каточели го укроти малко. Съ съвсемъ тихъ гласъ той повтори:

— Доброжелатель!

И, като се приближи до менъ, съ сѣщия тонъ но откъслечно, механически, заучено, продума:

— Ние отдавна живѣемъ въ сѣседство. Азъ ви знамъ какъвъ сте. Съ васъ е лесно да се намѣри бледолунната Лао-Це. Нѣколко пѣти искахъ да ви кажа това. Вие не се вслушвахте. Приятельтъ ви пре-